

Arrest

nr. 55 797 van 10 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TOURY, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger te zijn, geboren op 25 december 1987 in de Armeense stad Masis. U werkte als netwerkadministrator.

Uw problemen begonnen toen u in maart 2010 zag hoe een meisje door (A.A.) en twee van zijn lijfwachten brutaal in een auto werd geduwd. U passeerde toevallig en hoorde het meisje om hulp schreeuwen, maar alles ging zo snel dat u niets kon doen. U besloot naar de politie van Shengavit te stappen om er verklaringen af te leggen over wat u gezien had. Daar luisterde men naar wat u te zeggen had, maar vroeg men u om de volgende dag terug te komen. De volgende dag ging u terug om uw verklaringen te laten optekenen. Men bracht u naar een kamer, waar twee lijfwachten van (A.A.) u opwachtten. Ze sloegen u in elkaar. U verloor het bewustzijn en werd met een gebroken been naar het

ziekenhuis van de derde wijk overgebracht. Daar kreeg u de eerste zorgen toegediend en bracht u uw ouders op de hoogte van wat u overkomen was. Zij brachten u over naar het orthopedisch ziekenhuis, waar u een operatie onderging en gedurende anderhalve maand verbleef. Daarna keerde u terug naar huis. In mei 2010 werd u ontslagen op uw werk, waarschijnlijk op vraag van (A.A.). In diezelfde periode werd u vele malen, vermoedelijk een twintigtal keer, achtervolgd door de lijfwachten van (A.) die u voorheen in elkaar geslagen hadden. U voelde zich niet meer veilig in eigen land en besloot daarom te vluchten. U ging naar uw oom in Nagorno Karabach, waar u gedurende negen dagen verbleef om uw reis voor te bereiden.

U verliet Armenië definitief op 10 juni 2010. Vanuit Jerevan reisde u met de trein naar Georgië, waar u nog diezelfde dag aankwam. U stapte over in een minibusje dat via Oekraïne richting Europa reed. In Duitsland stapte u over in een andere minibus, die u naar België bracht. U bereikte België op 14 juni 2010. Nog diezelfde dag vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u er problemen kende met (A.A.), de zoon van de Armeense parlementsvoorzitter (H.A.), omdat u verklaringen had afgelegd bij de politie nadat u zag hoe hij een meisje probeerde aan te randen.

Er dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. Zo kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de door u aangehaalde problemen. U verklaarde namelijk dat u in maart 2010 bij de politie van Shengavit verklaringen had afgelegd over de poging tot aanranding door (A.A.) waarvan u getuige was (CGVS, p. 10-11). Toen u de volgende dag op vraag van de politie naar het politiekantoor terugkeerde, werd u er in een lokaal door twee lijfwachten van (A.) in elkaar geslagen (CGVS, p. 12). Hierdoor verloor u het bewustzijn en liep u een beenbreuk op, waarna u naar het ziekenhuis van de derde wijk werd overgebracht, waar u de eerste zorgen kreeg toegediend. Vanuit het ziekenhuis bracht u uw ouders op de hoogte, die u lieten overplaatsen naar het orthopedisch ziekenhuis van Nasis. Hier werd u geopereerd aan uw been en verbleef u in totaal anderhalve maand (CGVS, p. 13).

U kon het Commissariaat-generaal echter geen enkel document voorleggen waaruit blijkt dat u inderdaad bij de politie van Shengavit verklaringen hebt afgelegd. U kon evenmin enig tastbaar bewijs aanreiken van het feit dat u in het ziekenhuis van de derde wijk de eerste zorgen kreeg toegediend noch van het feit dat u in het orthopedisch ziekenhuis van Nasis een operatie onderging, waarna u nog anderhalve maand in dit ziekenhuis verbleef. Verder gaf u aan dat u in mei 2010 door uw werkgever ontslagen was (CGVS, p. 13), vermoedelijk door toedoen van (A.) (CGVS, p. 14). U slaagde er echter niet in het Commissariaat-generaal uw ontslagbrief voor te leggen of enig ander document waaruit uw ontslag duidelijk blijkt. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen sterk ondermijnd.

Verder moet opgemerkt worden dat uw verklaringen onaannemelijk vaag bleven. Zo wist u niet meer wanneer de verkrachting, zoals u de feiten noemde, precies plaatsvond. Eerst zei u dat het begin mei 2010 was (CGVS, p. 10). Later kwam u hierop terug en zei dat het in de maand maart was (CGVS, p. 10). De exacte datum kon u zich echter niet herinneren (CGVS, p. 10). U wist evenmin op welke datum u bij de politie van Shengavit langsging om er verklaringen af te leggen over wat u had gezien, u kon enkel zeggen dat het ergens in maart was (CGVS, p. 12). U had verder geen idee waarom u de dag na uw eerste bezoek aan de politie naar het politiebureau diende terug te keren (CGVS, p. 12). U kon zich tot slot ook de datum niet meer herinneren waarop u naar Nagorno-Karabach ging. U herinnerde zich enkel dat het ergens in de maand juni was (CGVS, p. 16). Aangezien al deze zaken de kern van uw asielrelaas uitmaken alsook gezien de korte tijdsspanne die is verstreken sinds de door u verklaarde feiten zich hebben voorgedaan, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u over deze gebeurtenissen gedetailleerde informatie zou kunnen verschaffen. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Aangaande uw reisweg verklaarde u dat u zonder enig document vanuit Armenië naar België bent gereisd. U reisde eerst met de trein vanuit Jerevan naar Georgië. De smokkelaar zou er voor gezorgd hebben dat u probleemloos de controle kon omzeilen (CGVS, p. 8). Vanuit Georgië ging u met een minibus naar Duitsland. Onderweg vond er een douanecontrole plaats, waarbij u echter zelf niet gecontroleerd zou zijn (CGVS, p. 9). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt echter dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige reisdocumenten. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zonder paspoort de Schengen-zone zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Armeens paspoort, uw reisdocument waarvan u verklaarde dat het bij de smokkelaar is achtergebleven als onderpand voor de openstaande schuld (CGVS, p. 6), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte

informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor boet uw asielrelaas verder aan geloofwaardigheid in.

Indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, *quod non*, moet bovendien worden vastgesteld dat u geen enkele poging hebt ondernomen om uw problemen kenbaar te maken en hulp te verkrijgen. Zo hebt u nooit klacht ingediend tegen het feit dat politie van Shengavit na uw verklaringen geen stappen heeft ondernomen tegen (A.A.), noch bij het parket of de ombudsman noch bij een mensenrechtenorganisatie (CGVS, p. 15). Ook naar aanleiding van uw mishandeling hebt u nergens bescherming gezocht (CGVS, p. 15). Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een asielzoeker verwacht worden dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu niet het geval was.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte, militair boekje en een medisch attest uit België) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw geboorteakte bevat uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die niet in twijfel getrokken wordt. Uw militair boekje bevat enkel informatie aangaande uw militaire loopbaan, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Het medische attest ten slotte werd opgemaakt door een Belgische arts en heeft bijgevolg geen enkele bewijskracht ten aanzien van de problemen die u in Armenië gekend zou hebben.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, de artikelen 48/3, 48/4 en 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting.

Wat betreft de vastgestelde onwetendheden, voert verzoeker aan dat hij sinds de achtervolgingen door de lijfwachten van A. ernstige geheugenproblemen heeft, waardoor hij verscheidene data door elkaar heeft gehaald op het moment van het gehoor.

Verzoeker verwijt de commissaris-generaal tevens na te laten te refereren naar de informatie in verband met de paspoortcontroles aan de buitengrenzen van het Schengengebied, zodat enige controle van deze informatie uitgesloten is. Dit maakt een schending uit van de motiveringsplicht.

Hij voert voorts aan dat uit de informatie in het administratief dossier geenszins blijkt dat het onmogelijk zou zijn om zonder paspoort vanuit Armenië naar België te reizen, waardoor de bestreden beslissing op niet onderbouwde gevolgtrekkingen zou gesteund zijn.

2.2.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten en hij nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen. Hierbij heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Armeens machtig is. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

Verzoeker steunt zijn asielaanvraag op problemen die hij zou hebben gekend met de lijfwachten van A.A. nadat hij getuige was van de verkrachting van een meisje door A.A., de zoon van parlamentsvoorzitter H.A.

In de bestreden beslissing wordt op duidelijke en omstandige wijze uiteengezet dat verzoekers vage verklaringen en het ontbreken van enig begin van bewijs verhinderen dat aan de door hem ingeroepen feiten enig geloof kan worden gehecht.

Verzoekers betoogt dat hij door geheugenproblemen enkele data door elkaar gehaald heeft, kan geenszins overtuigen. Verzoeker minimaliseert hiermee vooreerst ten onrechte de vaststellingen van de

commissaris-generaal, gezien uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker niet eens in staat was precieze data te vermelden. Hij bleef uiterst vaag en kon bij de aangehaalde gebeurtenissen – de verkrachting waarvan hij getuige zou zijn geweest, de door hem neergelegde klacht bij de politie, zijn vertrek naar zijn oom in Nagorno-Karabach – slechts aangeven in welke maand zij zouden hebben plaatsgevonden. Bovendien heeft verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal nooit melding gemaakt van de thans aangevoerde geheugenproblemen, hoewel hem meermaals de kans geboden werd bijkomende opmerkingen te formuleren. In het administratief dossier bevindt zich voorts geen medisch attest waaruit blijkt dat verzoeker geheugenproblemen zou hebben, noch wordt een dergelijk attest bij het verzoekschrift gevoegd. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat geheugenproblemen aan de oorzaak zouden liggen van de vastgestelde onwetendheden en vaagheden in zijn verklaringen. Gezien de voormelde gebeurtenissen de kern uitmaken van verzoekers asielrelaas is het geenzins onredelijk te verwachten dat hij hierover duidelijke en gedetailleerde verklaringen aflegt. Dat verzoeker hiertoe niet in staat blijkt, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Aan de geloofwaardigheid wordt verder afbreuk gedaan door het ontbreken van enig begin van bewijs ter staving van zijn verklaringen. Nochtans kan verwacht worden dat verzoeker over documenten beschikt inzake zijn verklaringen bij de politie, zijn opname in het ziekenhuis na de voorgehouden mishandelingen door de lijfwachten van A.A., zijn operatie en verblijf van anderhalve maand in een orthopedisch ziekenhuis en zijn ontslag, hetgeen het rechtstreeks gevolg zou zijn geweest van zijn klacht tegen A.A. Uit zijn verklaringen blijkt voorts niet dat hij enige poging ondernomen heeft bewijsstukken te verkrijgen, hoewel hij wel contact heeft met zijn ouders in Armenië (administratief dossier, stuk 3, p. 3). In het verzoekschrift worden de terecht vaststellingen van de commissaris-generaal inzake het ontbreken van bewijsstukken ongemoeid gelaten, zodat zij door de Raad worden overgenomen.

Overigens kan nog worden opgemerkt dat het oorzakelijk verband tussen de klacht en zijn ontslag een loutere veronderstelling betreft.

Het geheel van de bovenstaande vaststellingen verhinderen enig geloof te hechten aan de door verzoeker aangevoerde problemen.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan deze vaststellingen om te besluiten dat in verzoekers hoofde geen vluchtelingenrechtelijke vrees in aanmerking kan worden genomen.

2.2.2.1. Verzoeker is verder van oordeel dat de bestreden beslissing een manifeste beoordelingsfout inhoudt en geen rekening houdt met de elementen in verband met de subsidiaire beschermingsstatus, gezien niet afdoende gemotiveerd en getoetst werd naar zijn vrees voor ernstige lichamelijke schade en dood.

Hij werpt op dat er in zijn hoofde wel degelijk een reëel risico op ernstige schade aanwezig is en stelt dat de bestreden beslissing ook op dit punt niet afdoende werd gemotiveerd. Hij houdt vol een omstandig relaas te hebben gegeven en stelt dat zijn verklaringen een voldoende bewijs zijn.

Ten slotte voert hij een schending aan van de artikelen 2 en 3 EVRM, als grondbeginselen van de democratische samenlevingen. Een uitzetting zou het voormeld artikel 3 schenden.

2.2.2.2. De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Dat een 'uitzetting' een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM kan bovendien niet dienstig worden ingeroepen in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

De omstandigheid dat de motivering inzake de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend is met deze omtrent de vluchtelingenstatus, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Voor zover verzoeker zijn vraag om subsidiaire bescherming op dezelfde elementen steunt als deze van zijn asielaanvraag, kan dienstig worden verwezen naar de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas.

Ook kunnen in het verzoekschrift, noch in het administratief dossier elementen worden ontwaard die wijzen op het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt evenmin in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER